

Eksisterer jeg?

Jeg har set et tv program fra Sverige, om seksuelt misbrugte børn – incest og pædofili.

Imens en lille pige bliver voldtaget af sin far, spørger hun "Far – er jeg et menneske?"

Hvad denne sætning gjorde ved mig, vil jeg forsøge, at beskrive her.

Da udsendelsen var forbi, tænkte jeg "Gad vide, om pigen har siddet og fortalt – en fremmed voksen – om overgrebene og på den måde, har gennemlevet det hele igen?"

"Gad vide, om faderen hører til de få, der bliver dømt?"

"Gad vide, om hendes far går fri for sin straf - fordi han nægter, at have voldtaget sit eget barn og retten vælger at tro på ham, fordi han er den voksne."

"Gad vide, om dommeren mener, hun digter det hele?" "Eller - der er ikke beviser nok." "Fordi en voksen er mere troværdig, end et barn?" "Hvem behøver tro på et barn?"

"Gad vide, om retten kræver, at dette barn fortsat skal være sammen med sin far. Fordi han bliver erklæret - ikke skyldig - og derfor stadig har krav på samkvem, med sin datter?"

Jeg tænker sådan, fordi det er hvad der oftest sker.

Jeg bliver opfyldt, af en fysisk følelse af lede og kvalme. Samfundet støtter på den måde seksualforbrydere, ved at hjælpe dem til adgang til deres ofre.

"Værsgo – mor du dig bare. Der sker dig ikke noget. Vi har ikke fantasi til at forestille os, at der findes menneskelige uhyrer, som du."

"Vi hverken tør, eller vil forholde os til dig, eller dit offer."

"Derfor er din syge – torturagtige måde, at dyrke sex på, ikke eksisterende."

"Din datter er fuld af løgn. Hvordan hun har fantaseret sig til, at fortælle så detaljeret om dine påståede overgreb, må guderne vide."

"Måske – vi skal have hende mentalundersøgt?"

"Hendes mor må vi også hellere kigge på. Måske er det hende, som lærer jeres datter, hvad hun skal sige?"

Mon det er sådan dommere og andre tænker? De som har indflydelse på, at retfærdigheden sker fyldest? De som bestemmer, om et misbrugt barn – et psykisk og fysisk seksuelt torteret væsen, kan få et værdigt liv efter overgrebene?

Føj – for den lede. Retfærdighed i forhold til seksuelt misbrugte børn! Jeg tror ikke på dette begreb! Alt for mange er de overgreb, jeg selv har været udsat for. Alle voksne i mit liv har nægtet at se det.

I mit arbejde, har jeg mødt voksne, som aldrig er blevet hørt. Nogle er blevet sindslidende, mens andre er misbrugere. Andre igen har prostitueret sig.

Nogle kvinder lever i forhold med voldelige mænd. De er synlige på landets krisecentre. Ikke så sjældent kommer de der, fordi deres egne børn bliver misbrugte. Deres fortid bliver deres nutid!

Deres lidelser som seksuelt misbrugte børn, er der ingen der har villet se. Ikke dengang – ikke nu. Disse kvinder er selv skyld, mener mange!

Gad vide, hvor mange psykologer – læger - præster – politibetjente – socialrådgivere – pædagoger – lærere, der har hørt – måske set - tegnene på overgreb hos børn.

Gad vide, om de overhovedet har indberettet, eller blot skrevet et par forklarende sætninger i deres journaler, som skulle beskrive oplevelserne – fordi, det kræver loven og så har de jo gjort, hvad de skal!

Gad vide, hvilke ord disse mennesker benytter, når de beskriver deres observationer?

Gad vide, om nogen har fulgt op på sagerne?

Gad vide, om nogen overhovedet kender til, eller interesserer sig for, hvad der sker med disse beviser?

Et eksempel. En SSP konsulent har fortalt mig, han mener 1 ud af 50 pædagoger indberetter, når de observerer et omsorgssvigtet barn.

Bliver børn først set og hørt, når de har taget skade og derfor bliver en belastning for samfundet og samfundet dermed ikke længere kan undgå, at se og høre?

Gad vide, hvilken baggrund de umulige – de voldelige – de kriminelle børn og unge har?

Gad vide, hvordan faderen besvarede sit barns spørgsmål? ”Far er jeg et menneske?”

Hvad er - et menneske? Er misbrugte børn mennesker?

Har misbrugte børn rettigheder? Hvis – hvordan ser de ud? Hvem håndhæver dem? Er voksne mere troværdige end børn?

